

Arrest

nr. 73 499 van 18 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie van 2 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2011 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 november 2011.

Gelet op de beschikking van 2 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 april 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 2 augustus 2011 wordt deze aanvraag om machtiging tot verblijf door de gemachtigde van de staatssecretaris onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 29 augustus 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 11.04.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 3°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

*Gezien de schriftelijke bevestiging d.d. 23.06.2011 van de Orde der Geneesheren (Provinciale Raad van West-Vlaanderen) dat Dr. H. G. op 28.02.2007 levenslang geschorst werd aangezien hij de vereiste voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde niet meer vervulde, kan het enige getuigschrift dat de aanvraag 9ter vervoegt niet als medisch getuigschrift beschouwd worden. Bijgevolg is de aanvraag bij gebrek aan medisch getuigschrift onontvankelijk.
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt bij wege van exceptie de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op wegens het niet ontwikkelen van een ernstig middel en wegens niet op basis van concrete gegevens aantonen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing, vereist ingevolge artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet.

Er bestaat geen noodzaak om hierover uitspraak te doen aangezien uit hetgeen hierna zal blijken dat in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar enig middel zet zij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"8.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Verzoeker had een aanvraag ingediend op basis van art. 9ter van de Wet van 15/12/1980.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

8.2. Het standaard medisch getuigschrift werd wel voorgelegd bij de aanvraag. Er werd een medisch attest ingediend opgesteld door Dr. H. G. Uit een schriftelijke bevestiging dd. 23.06.2011 van de Orde van Geneesheren zou blijken dat voormeld persoon geen geneesheer meer zou zijn. Verzoeker was hiervan niet op de hoogte nu Dr. H. G. zich als geneesheer voordeed. Uit de informatie van infobel blijkt dat voormelde persoon een geneesheer zou zijn. Verzoeker kan dan ook niets kwalijk worden genomen. Op het medische attest vermeldt Dr. H. G. dat hij arts is.

8.3. De Dienst Vreemdelingenzaken had in de gegeven omstandigheden minstens aan verzoeker moeten vragen om een attest toe te voegen aan het dossier van een andere wel bevoegde geneesheer. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken bijkomende informatie wenste, diende zij bijkomende onderzoekshandelingen te stellen en/of bijkomende informatie vragen aan verzoeker. Verzoeker wordt door de handelswijze van de Dienst Vreemdelingenzaken voor voldongen feiten geplaatst. Zeker nu de Dienst Vreemdelingenzaken het recht heeft om de gezondheidssituatie van verzoeker te verifiëren door een arts aangesteld door de administratie. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken werd genomen op een kennelijk onredelijke manier.

8.4. De bestreden beslissing is dan ook gebrekkig gemotiveerd en strijdig met artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, strijdig met artikel 3 van de wet van 29/07/1991 en strijdig met het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en tot slot strijdig met het redelijkheidsbeginsel. De bestreden beslissing is derhalve nietig.

In toepassing van het eerste middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

3.2 De Raad wijst erop dat de in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat bij de aanvraag het standaard medisch getuigschrift niet werd voorgelegd, daar de geneesheer die het getuigschrift opstelde levenslang geschorst is, zodat het enige getuigschrift dat de aanvraag vervoegt niet als medisch getuigschrift beschouwd kon worden.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de

bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verzoekende partij voert aan dat het standaard medisch getuigschrift wel werd voorgelegd, dat een attest opgesteld door Dr. H. G. werd ingediend, dat uit een schriftelijke bevestiging van 23 juni 2011 zou blijken dat voormeld persoon geen geneesheer meer is, dat de verzoekende partij hiervan niet op de hoogte was daar deze persoon zich voordeed als een geneesheer, dat uit informatie van Infobel blijkt dat hij een geneesheer zou zijn, dat de verzoekende partij dan ook niets kwalijk kan genomen worden en dat de betrokken persoon op het medisch attest vermeldt dat hij arts is.

De Raad wijst erop dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;”

Uit het bovenstaande blijkt derhalve dat de gemachtigde van de staatssecretaris een vraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren wanneer geen standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd bij de aanvraag of wanneer het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid van voormeld artikel 9ter.

Door het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet

van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd het standaard medisch getuigschrift zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet voorzien. Uit het standaard medisch getuigschrift blijkt uitdrukkelijk, voor zover dit niet reeds blijkt uit het gebruik van de term “*medisch*”, dat het dient te worden opgesteld door een arts en als belangrijke opmerking wordt bovendien uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokken arts moet kunnen identificeren.

De verzoekende partij diende een standaard medisch getuigschrift in, opgesteld door dokter H. G. op 3 maart 2011. Uit een brief van de Provinciale Raad van West-Vlaanderen van de Orde der Geneesheren van 23 juni 2011 die zich in het administratief dossier bevindt en waarnaar ook uitdrukkelijk wordt verwezen in de bestreden beslissing, blijkt dat het visum van voormelde dokter H. G. bij beslissing van 22 november 2006 voor onbepaalde tijd werd ingetrokken, daar deze persoon de vereiste voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde niet meer vervulde, en dat op 28 februari 2007 beslist werd voormeld persoon van de lijst weg te laten. De verzoekende partij erkent in haar verzoekschrift ook zelf dat dokter H. G. geen geneesheer meer is. Dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat, daar dokter H. G. levenslang geschorst werd, het enige getuigschrift dat bij de aanvraag gevoegd was, niet als medisch getuigschrift kan beschouwd worden en dat de aanvraag bijgevolg, bij gebrek aan medisch getuigschrift, onontvankelijk is, beantwoordt derhalve aan de gegevens van het administratief dossier. Tevens dient te worden vastgesteld dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris te oordelen dat een getuigschrift opgesteld op 3 maart 2011 door een arts die reeds in 2007 levenslang geschorst werd, niet als een medisch getuigschrift kan beschouwd worden en zodoende de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij niet op de hoogte was van het feit dat dokter H. G. geen geneesheer meer zou zijn, dat uit de informatie van Infobel blijkt dat dit wel zo is, dat haar niets kwalijk kan worden genomen en dat dokter H. G. op het attest vermeldt dat hij arts is.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat nergens in de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij wist dat zij een getuigschrift opgesteld door een levenslang geschorste arts had voorgelegd. Daarnaast dient erop gewezen te worden dat het feit dat de verzoekende partij te goeder trouw zou zijn en zelf in de veronderstelling verkeerde dat dokter H.G een arts was, geen afbreuk doet aan het feit dat dit blijkens hogervermelde brief van de Provinciale Raad van West-Vlaanderen van de Orde der Geneesheren van 23 juni 2011 niet het geval is. Ook de informatie van Infobel, die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, doet hieraan geen afbreuk, daar dit niet als een officiële gegevensbron kan beschouwd worden, in tegenstelling tot voormelde brief van 23 juni 2011. Ook het feit dat dokter H. G. zelf heeft aangegeven dat hij arts is, neemt niet weg dat hij in werkelijkheid niet meer de voorwaarden vervult om de geneeskunde te beoefenen. Met haar betoog doet de verzoekende partij dan ook geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat het bij de aanvraag gevoegde getuigschrift niet als medisch getuigschrift kan beschouwd worden, daar de arts die het opstelde op 28 februari 2007 levenslang geschorst werd.

Daar waar de verzoekende partij ten slotte stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de gegevens omstandigheden minstens had moeten vragen om een attest toe te voegen van een andere wel bevoegde geneesheer, dat hij, indien hij bijkomende informatie wenste, bijkomende onderzoekshandelingen diende te stellen of haar bijkomende informatie diende te vragen, dat zij door zijn handelswijze voor voldongen feiten wordt geplaagd en dat zijn beslissing werd genomen op een kennelijk onredelijke manier, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat de verzoekende partij nergens in haar betoog aangeeft waaruit deze zogenaamde verplichting van de gemachtigde van de staatssecretaris dan wel voortvloeit. Bovendien dient erop gewezen te worden dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager zelf bij zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte en de mogelijkheid en toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst en dat hij een standaard medisch getuigschrift overmaakt. Voormeld artikel voorziet niet dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend, zelf (verder) moet onderbouwen.

Deze verplichting berust bij de aanvragers zelf. Het komt bijgevolg aan de verzoekende partij zelf toe om haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, te onderbouwen met bewijskrachtige stukken. Dit houdt derhalve in dat zij er zelf op dient toe te zien dat het medisch getuigschrift dat zij bij

haar verzoekschrift voegt, in de eerste plaats is opgesteld door een arts die nog steeds de voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde vervult. De verzoekende partij maakt ook met dit betoog derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op een kennelijk onredelijke manier werd genomen.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat de verzoekende partij met haar betoog tevens de schending van het redelijkheidsbeginsel wenst aan te voeren, wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

In dit kader dient te worden opgemerkt dat uit het voorgaande blijkt dat het redelijkheidsbeginsel uitgaat van het feit dat het bestuur binnen de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid beschikt over enige beleidsvrijheid. Er dient echter op gewezen te worden dat de wetgever uitdrukkelijk in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet heeft bepaald dat een standaard medisch getuigschrift dient te worden overgemaakt en dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet dient te verklaren wanneer geen standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd of wanneer het getuigschrift niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in voormeld artikel 9ter, § 1, vierde lid. In dit kader beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris aldus niet over een discretionaire, maar over een gebonden bevoegdheid. Hoger werd reeds uiteengezet dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze gebonden bevoegdheid niet op een kennelijk onredelijke manier heeft uitgeoefend. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

In de mate dat de verzoekende partij in haar verzoek tot horen van 18 november 2011 aanvoert dat het bevreemdend is te moeten vaststellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken in andere identieke zaken het medisch attest van Dr. H. G. wel aanvaardt en dit tevens ter terechtzitting van 21 december 2011 vaststelt, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij hiermee in haar verzoek tot horen en ter terechtzitting een nieuw middel naar voren brengt. Er dient echter te worden vastgesteld dat de verzoekende partij hoedanook nalaat aan te geven van welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel zij met dit betoog wenst de schending aan te voeren, terwijl de uiteenzetting van een rechtsmiddel dit nochtans vereist (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). Alleen al om deze reden is dit nieuwe middel onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS